

«Αγαπημένο μου πλυντήριο»

> Το έργο του Αντώνη Γεωργίου από την Πειραματική Σκηνή ΘΟΚ

ΟΤΑΝ τυχαίνα μιλάμε για ανέβασμα κάποιου κυπριακού έργου, οι εισαγωγές είναι αναπόφευκτες και συνήθως αφορούν την εδώ και χρόνια επικρατούσα ανυδρία με ελάχιστες και απέχουσες στο χρόνο η μια από την άλλη εξαιρέσεις. Η ανάλυση των αιτιών του φαινομένου σχεδόν αμέσως μεταβάλλεται σε άσκηση κοινωνικής αυτογνωσίας. Και τότε λέμε για την ιδιότητα της θεατρικής σκηνής να λειτουργεί ως κοινωνικός καθρέφτης, για το δισταγμό μας να δούμε την αληθινή μας αντανάκλαση μέσα σ' ένα σύγχρονο θεατρικό και για την ατομία των θεατρικών συγγραφέων να μας τη δείξουν. Τότε μιλάμε επίσης για τον πειρασμό της σατιρικής παραμόρφωσης (ναι, πιστεύω ότι η σάτιρα είναι ευκολότερη από τη ρεαλιστική τεχνοτροπία), για τις κακές επιρροές της μικρής οθόνης. Η συζήτηση ως κανόνας οδηγείται στο θέμα της γλώσσας, ένα από τα κύρια εμπόδια της μετουσίωσης της κυπριακής καθημερινότητας σε θεατρική της απόδοση. Και καταλήγει σε διεξόδους που βρίσκουν οι θεατρικοί μας συγγραφείς σε θέματα αφηρημένα, φουτουριστικά, τέλος πάντων, αυτά που βρίσκονται εκτός της γλωσσικής, κοινωνικής, πολιτικής κ.τ.λ. πραγματικότητας.

Τα πιο πάνω, από τη μια, εντείνουν την αναμονή για τον ερχομό ενός δυνατού αληθινού σύγχρονου κυπριακού έργου, από την άλλη μας κάνουν να χαμηλώνουμε τον πήχη, να προσαρμόζουμε τα κριτήριά μας, να ετοιμάζουμε φιλικές αποδοχές για κάθε καινούργια προσπάθεια που φτάνει στις σκηνές των θεάτρων μας.

Το «Αγαπημένο μου πλυντήριο» του Αντώνη Γεωργίου, η παραγωγή της Πειραματικής Σκηνής του ΘΟΚ, αποτελείται από τρεις μονολόγους, «Η Ιοκάστη σαράντα χρόνων», «Φλυαρίες» και «Αγαπημένο μου πλυντήριο». Έχω την εντύπωση ότι το έργο δεν γεννήθηκε από ένα σπόρο, δεν προήλθε από αρχική ενιαία σύλληψη, αλλά μάλλον συν τέθηκε από χωριστές μινατούρες χωρίς αυτές να αποτελούν μέρος ενός στυλιστικού ή εννοιολογικού συνόλου. Η ενοποίηση επήλθε αργότερα (πιστεύω) και έφε-

ρε την ειδοποιό διαφορά. Ο συγγραφέας, ανακαλύπτοντας ίσως κοινά στοιχεία στα πρόσωπα και στις ιστορίες τους, στα πάθη και στις μοναξιές τους, επενέβη, υπογράμμισε τα κοινά, παραλληλοποίησε τις διαθέσεις, τις απώλειες, τις επιθυμίες των τριών προσώπων χωρίς να ενοποιήσει τα τρία μέ-

ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

Σκηνοθεσία:
Μόνικα Βασιλείου
Σκηνικά - κοστούμια:
Λάκης Γενηθλής
Μουσική:
Αργυρώ Χριστοδουλίδου
Φωτισμός:
Γιώργος Κουκουμάς
Παίζουν:
Ιωάννα Καμμένου, Λένια Σορόκου, Γιώργος Μουαϊμης.

ρη υφολογικά. Και έτσι έφτιαξε έργο.

Μέχρι που να αντιληφθούμε πού οδηγούμαστε, στο μεγαλύτερο μέρος του πρώτου μονολόγου, του σόλο της «σαραντάχρονης Ιοκάστης», είπαμε στον εαυτό μας ότι παρακολουθούμε μια από τα ίδια, άλλη μια προσπάθεια αποφυγής της πραγματικότητας, άλλη μια άσκοπη καταφυγή στους αρχαίους μύθους, είπαμε επίσης ότι φέτος ο Λάιος έχει την τιμητική του στην Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ. Και η Ιωάννα Καμμένου δεν μας έδειξε να καταλάβουμε ότι πρόκειται για κάτι άλλο από τα πιο πάνω. Αλλά προς το τέλος του μονολόγου τα πράγματα άρχισαν να διαφοροποιούνται, η Ιοκάστη έθεσε μπροστά μας ένα παράξενο δίλημμα μεταξύ της αβύσσου της μοναξιάς και, του καταδικασμένου μεν, αλλά δικαιώματος στην ευτυχία. Ακολούθησαν οι «Φλυαρίες» όπου η Λένια Σορόκου, πολύ καλή, αλλιώςτικη, φλύαρη ακριβώς γι' αυτά για τα οποία προ ολίγου βόγκηξε, θρήνησε η Ιοκάστη. Και ήρθε το «Αγαπημένο μου πλυντήριο», το καλύτερο από την άποψη του συγγραφικού αποτελέσματος, το πιο αυτόνομο και αυτόρκες μέρος που όμως ολοκλήρωσε το σύνολο, έδειξε ανάγλυφο τον κοινό παρανομαστή των τριών μονολόγων. Ο Γιώργος Μουαϊμης στο ρόλο του μοναχικού και απελπισμένου λάτρη της νιότης κάνει σπουδαία δουλειά. Δεν ανέφερα μέχρι τώρα τη σκηνοθετική της παράστασης Μόνικα Βασιλείου. Μέσα στη στατικότητα των τριών μονολόγων η σκηνοθετική δουλειά φάνηκε μέσα από την υποκριτική της παράστασης. Η Μόνικα Βασιλείου εμπιστεύτηκε την επαγγελματική διαίσθηση των ηθοποιών, υπήρχαν όμως στιγμές που η σκηνοθετική παρέμβαση θα μπορούσε να είναι πιο φανερή.

Ο Λάκης Γενηθλής, εμπνευσμένος από την «Ιοκάστη», έφτιαξε ένα τρίστρο που έφερε μαζί τις τρεις γραμμές της παράστασης. Το πλυντήριο ήταν εκεί, σκέτο και κυριολεκτικό.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ